

troniske databehandling eller i det hele taget at kunne benytte de registre, der befinder sig i udlandet, og dette kunne lamme dele af eller eventuelt hele den offentlige sektor eller erhvervslivet. Denne udvikling ville derfor foruden at medføre økonomiske konsekvenser, fordi servicearbejdet og produktionen af maskiner og programmer ville blive udført uden for landets grænser, tillige kunne indebære en trussel mod den nationale sikkerhed i vid forstand.

I lande, der har indført eller overvejer at indføre lovgivning, der indebærer en mere intensiv offentlig kontrol med og regulering af registeraktiviteter, har det da også i en vis udstrækning været overvejet, om der var behov for at sikre sig mod den omgåelse, der består i, at registeraktiviteterne overflyttes til andre lande, hvor kontrollen er mindre intensiv og omkostningerne derfor tilsvarende mindre. Nogle lande har fundet det nødvendigt, både af retssikkerhedsmæssige og konkurrence-mæssige grunde, i den nationale lovgivning at indsatte udtrykkelige bestemmelser om begrænsning i adgangen til datatransmission over landegrænser. Som eksempel kan nævnes bestemmelsen i § 11 i den svenske datalov, hvoraf fremgår, at datainspektionens tilladelse kræves for at overlade en personoplysning til elektronisk databehandling i udlandet, og at denne tilladelse kun vil blive meddelt, såfremt overladelsen ikke indebærer en risiko for utilbørlig krænkelser af den pågældendes integritet.

Spørgsmålet er som anført også overvejet på internationalt plan.

I Europarådet nedsattes i november måned 1976 en ekspertgruppe under komitéen for juridisk samarbejde, der har fået til opgave at overveje en regulering herunder eventuelt i form af en konvention med minimumsregler til nærmere regulering af de nationale regler om integritetsbeskyttelse i forbindelse med elektronisk databehandling. En sådan fælles standard hos de industrialiserede lande ville muliggøre en friere datatransmission, uden at indebære en risiko for integritetskrænkelser i forhold til de enkelte landes borgere.

I OECD har spørgsmålet været behandlet igenem en årrække. Ud over retssikkerhedsproblemerne har man i overvejelserne navnlig beskæftiget sig med de økonomiske aspekter, der ligger i den internationale datatransmission. I disse overvejelser indgår navnlig de enkelte landes økonomiske og sikkerhedsmæssige behov for en datasevice- og en datamaskinindustri. Også inden for OECD er der netop nedsat en arbejdsgruppe, der skal arbejde videre med problemerne.

I EF har Kommissionen på henstilling fra Europa-Parlamentet taget spørgsmålet op og i 1976 nedsat en arbejdsgruppe bl. a. med henblik på at overveje, om der er behov for en selvstændig regulering i EF.

Ved en rekommandation i 1972 henstillede Nordisk Råd til regeringerne i de nordiske lande at stræbe efter, at der opnås enighed om virkningen af de regler, der agtes gennemført om private personregistre. Der henvises i denne forbindelse til side 8-10 i betænkningen om de private registre. På grundlag af den videre udvikling i de nordiske lande, hvor den svenske datalov trådte i kraft den 1. juli 1974, og der i Danmark og Norge fremkom udvalgsbetænkninger med udkast til datalove, fremkom der i oktober måned 1975 et medlemsforslag i Nordisk Råd om en nordisk konvention om ensartede regler om tilladelse til oprettelse m. v. af edb-registre med personoplysninger. På det nordiske justitsministermøde også i oktober måned 1975 blev det besluttet at nedsætte en fælles nordisk arbejdsgruppe med den opgave, at foretage en kortlægning af, hvilke former for datatransmission af persondata, der finder sted mellem de nordiske lande, at analysere de problemer af retlig art, der opstår i forbindelse med denne datatransmission, og at stille forslag om, hvordan lovgivningen i de enkelte lande bør tilpasses med henblik på en løsning af disse problemer. Arbejdsgruppen har i sin beretning konkluderet, at det ikke er muligt og i øvrigt heller ikke nødvendigt med henblik herpå at søge gennemført en ensartet lovgivning i hvert af de nordiske lande. Efter arbejdsgruppens opfattelse kan der tilvejebringes en tilfredsstillende ramme for den fortsatte datatransmission mellem de nordiske lande ved gennemførelse af nationale love, der opfylder visse mindstekrav med hensyn til integritetsbeskyttelse, og som åbner mulighed for gennemførelsen af et administrativt samarbejde mellem de enkelte landes tilsynsmyndigheder.

Efter justitsministeriets opfattelse indebærer adgangen til datatransmission over landegrænserne som anført retssikkerhedsmæssige problemer og på længere sigt også økonomiske og nationale sikkerhedsproblemer. De sidstnævnte problemgrupper vedrører imidlertid ikke alene persondata, men alle former for elektronisk databehandling og må derfor løses i en bredere sammenhæng. Justitsministeriet har i dette lovforslag alene medtaget regler, der regulerer personbeskyttelsen i forbindelse med datatransmission.

De foreslåede regler i kapitel 6 indeholder et generelt forbud mod datatransmission af de særlige følsomme data til udlandet, medmindre registertil-